

ening har sagt, at man rent faktisk skal åbne, kollektive pensionsaftaler, i modsætning til hvordan det ser ud i dag? Har man gjort op med sig selv, at det er i orden, at vi skal gøre dem individuelle frem for at bevare dem kollektive? Har man gjort det op fra konservativ side og sagt: Ja, det vil vi godt, og pyt med hvad man siger fra de to parters side?

(Kort bemærkning).

**Per Ørum Jørgensen (KF):**

Jeg synes, det er et af de spørgsmål, som vi selvfølgelig skal arbejde videre med. Og jeg fornemmer også, at der fra de ordførere, der er kommet til orde i forbindelse med debatten, er en vis vilje til at arbejde konstruktivt og etablere et godt samarbejde i udvalget netop omkring så kompliceret et lovforslag, som dette er.

Jeg vil dog nok berolige ministeren i den retning, at det nok ikke er så sandsynligt, at Det Konservative Folkeparti vil stemme imod de to lovforslag, da vi grundlæggende føler, at intentionerne, der ligger bag, og den balance, man har fundet, har fornufte snit.

Vi er da klar til at deltage konstruktivt i det videre arbejde, hvis det skal vise sig, at der er nogle ting, vi kan gøre bedre i det, der ligger.

**Første næstformand (Svend Auken):**

Tak til ordføreren. Så går vi videre i ordfører-rækken, og den næste ordfører er fru Elisabeth Arnold.

**Elisabeth Arnold (RV):**

På Det Radikale Venstres vegne vil jeg gerne sige, at vi har glædet os meget til denne dag. Det er en retfærdighedsgerning, der er i færd med at blive foretaget her. Vi er meget glade for, at ministeren har haft mod til at fremsætte et forslag, som bryder, eller som i hvert fald tager udgangspunkt i et udvalgsarbejde, som har været ualmindelig bøvlet, langstrakt, uden særlig godt resultat og med store uenigheder. Alligevel må jeg sige, at det er godt, at der sker noget på det her område, og at det er nødvendigt, at der sker noget på det her område.

Jeg vil også knytte en kort bemærkning om, at en af fordelene ved at blive ældre jo er, at man kan se nogle rigtig, rigtig lange udviklingstræk ved samfundet.

Da jeg som 27-årig nyuddannet fik mit første job i en privat virksomhed, fandt jeg ud af, at jeg ikke kunne få nogen pensionsordning, fordi jeg var under 30 år, vel at mærke fordi jeg var kvin-

de. Filosofien var, at hvis man var kvinde og under 30 år, var risikoen eller sandsynligheden for, at man forlod arbejdsmarkedet ret hurtigt, stor, og så var der jo ingen grund til, at man skulle tegne pension. Man skulle jo alligevel ikke være på arbejdsmarkedet mere, og så havde man jo en mand til at forsørge sig.

Hvis man derimod var en mand på samme alder som jeg og med samme uddannelse, fik man med det samme en pensionsordning, fordi sandsynligheden jo var til stede for, at han meget hurtigt skulle giftes og have forsørgerbyrden.

Jeg sagde derfor til den arbejdsgiver, som jeg søgte job hos: Jeg vil kun have jobbet, hvis jeg kan få et løntillæg, som gør, at jeg kan pensionere mig selv på samme vilkår som mine mandlige kolleger.

Det tyggede de længe på i virksomheden, men dog ikke længere, end at de ikke turde andet end at sige ja til mit krav, fordi der dengang var mangel på arbejdskraft. Og jeg var så en af de efterspurgte personer, som havde den pågældende uddannelse.

Længere er det altså ikke siden. Der findes nulevende personer, herunder jeg selv, som har været underkastet den gammeldags opfattelse, at kvinder, som var unge, var på arbejdsmarkedet, indtil de kunne finde en mand at gifte sig med, som kunne forsørge dem. Og så var det ikke nødvendigt at tænke på pension mere.

De problemer, vi står for at løse i dag, illustrerer jo, at det, der er sket i de mange, mange år, siden dengang jeg var ung og nyuddannet, er en konsekvens af, at flere og flere gifte kvinder er permanent på arbejdsmarkedet og tegner pensionsordninger i sammenhæng med egen indtægt. Det er grundlæggende en rigtig, rigtig god udvikling, og det synes jeg vi skal være rigtig godt tilfredse med.

Kl. 14.10

Så er der opstået en skævhed, som betyder, at folk, der har forskellige typer pension, og som bliver skilt, får nogle meget, meget skæve delingsordninger. Det føles bundløst urimeligt, at man f.eks. skal aflevere halvdelen af en kapitalpension til en ægtefælle, som i forvejen har egen arbejdsmarkedspension eller egen tjenestemandspension. De urimeligheder skal der rettes op på, og det gør det her lovforslag. Vi er i Det Radikale Venstre grundlæggende positive over for de her lovforslag, fordi de løser det problem.

Så kan der være andre problemer, de ikke løser, eller som ikke løses i tilstrækkelig grad. Det vil vi meget gerne kigge på, og vi vil også gerne